

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№ 2 (114)

Наша ГРОМАДА

П'ЯТНИЦЯ,
24 січня '20

Здійснилися віковічні мрії

22 січня Україна відзначила День соборності. Цього дня 1919 р. на Софійській площі в Києві проголошено Акт злуки Української Народної Республіки й Західно-Української Народної Республіки. Цьому передувало видання (22 січня 1918 р.) Центрального Універсалу, яким Українську Народну Республіку проголошено суверенною і незалежною державою. Західно-Українську Народну Республіку проголошено в листопаді 1918-го. В Акті злуки УНР та ЗУНР утверджувалося: «Однині воєдино зливаються століттями одірвані одна від одної частини єдиної України – Західно-Українська Народна Республіка (Галичина, Буковина і Угорська Україна) і Наддніпрянська Велика Україна. Здійснились віковічні мрії, якими жили і за які умирали кращі сини України. Однині є єдина незалежна Українська Народна Республіка». І хоча об'єднання тоді України відбулося суто символічно (вже через кілька тижнів більшовики захопили Київ, пізніше поляки окупували Східну Галичину, а Чехо-Словаччина – Закарпаття), ми, українці, вважаємо проголошення Акту злуки великою подією – це був перший за 600 років реальний крок до об'єднання українських земель, який вплинув на подальші національно-політичні процеси в Україні.

Понад 7,8 мільйона гривень в бюджет ОТГ

Підсумки минулорічної виробничої діяльності підбили нещодавно в АТ «Кіровоградське рудоуправління». Порахували й податки, сплачені до бюджетів. Зокрема, внесли тільки до бюджету Катеринівської об'єднаної територіальної громади за цей період становлять понад 7,8 мільйона гривень.

У тому числі сплачено

більше 4,6 мільйона гривень за оренду землі, більше 2,2 мільйона гривень – податку з доходів фізичних осіб, більше 92 тисяч гривень – екологічного податку, більше 228 тисяч гривень – рентної плати за користування надрами, більше 539 тисяч гривень – відшкодування втрат сільськогосподарського та лісгосподарського виробництва.

Скільки платитимуть?

З 1 січня набули чинності нові нормативи прожиткового мінімуму. Тепер держава гарантує виплати в таких розмірах: діти до 6 років – 1779 грн, від 6 до 18 років – 2218 грн, працюючі

датні особи – 2102 грн, особи, які втратили працездатність, – 1638 грн.

До кінця року влада обіцяє підвищити прожитковий мінімум ще двічі: з 1 липня і з 1 грудня.

Підтримують бізнес

В Україні зроблено ще один крок для запуску програми кредитів під 5-7-9% для підтримки мікро- та малого бізнесу, на яку передбачено 2 млрд грн. Така можливість з'явилася після того, як 15 січня парламент підтримав урядовий законопроект №2589 про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» щодо Фонду розвитку підприємництва. Підтримка надаватиметься суб'єктам мікро- та

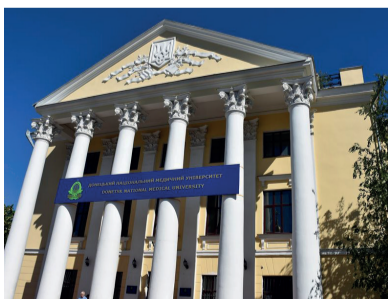
малого підприємництва за двома напрямками: здешевлення кредитів шляхом компенсації відсоткової ставки до рівня 5,7 та 9% річних за кредитами у національній валюті та надання часткових гарантій за кредитами, наданими мікро- та малому бізнесу, якщо у них не вистачає застави. Порядок надання підтримки буде визначено найближчим часом відповідним рішенням Кабінету Міністрів України.

Якщо бракує страхового стажу

З першого січня нинішнього року змінено умови виходу на пенсію за віком. Так, особі, яка досягла 60 років, пенсія призначається за наявності в неї не менше 27 років страхового стажу. У разі відсутності 27 років страхового стажу пенсія при-

значатиметься з більш пізнього терміну. Наприклад, за наявності в особи страхового стажу від 17 до 27 років пенсія призначається після досягнення 63 років; за наявності страхового стажу від 15 до 17 років – після 65 років.

Запрошення до професії

Донецький національний медичний університет запрошує випускників нинішнього та попе-

редніх років до консультаційного центру в Кропивницькому, де можна отримати консультації з підготовки до ЗНО з біології, фізики, хімії та математики. Центр працює щосуботи з 18 січня до 25 квітня 2020 року з 10:00 до 13:00.

Крім того, 1 лютого в стінах університету (вул. Велика Перспективна, 1) пройде День відкритих дверей, під час якого будуть дані відповіді на запитання щодо умов та особливостей навчання.

Не рубати!

Берегти природу закликає громаду виконком Катеринівської сільської ради.

І нагадує: тих, хто незаконно рубатиме дерева в лісах, полях, охоронних лісових смугах та вчинятиме інші порушення природоохоронного законодавства, буде притягнуто до адміністративної та кримінальної відповідальності.

Аж ніби стеля повищала!

Невпізнанно змінилася спортивна зала в катеринівському корпусі ліцею «Нова школа» в результаті капітального ремонту, виконаного за кошти із сільського бюджету.

Абстрактні узори на стінах додають приміщенню вишини. Вони перегукуються з такими ж фігурами на стінах у вестибюлі. Особливо впадає в око лінолеум – французького виробництва, такий виготовляють спеціально для спортзалів. Замінено й дах над спортзалом. Тепер це приміщення вкрите металевими профільованими листами (підрядчик замовив їх у Європі).

Минулого тижня тут відбулося шкільне свято з нагоди відкриття оновленої спортзали. Учні та вчителів привітали посадовці сільради та представники АТ «Кіровоградське рудоуправління», передали закладу подарунки.

Відпочили й повеселилися

З утворенням Катеринівської об'єднаної територіальної громади активізувалася робота сільських закладів культури. Взяти для прикладу Володимирівку. Ще не так давно тутешній клуб навіть формально не відповідав своєму призначенню. Про розвиток юних талантів, про змістовний відпочинок тут не йшлося. Сьогодні ж це справжній центр культури і відпочинку, що планує свою роботу на кілька місяців наперед. При клубі, окрім відомого ансамблю «На струнах душі», діють різні гуртки, де займаються десятки дітей. Сприяє цьому фінансова підтримка сільської ради та різних спонсорів.

З пам'яті володимирівців ще не стерлося враження від минулорічних концертів з нагоди різних свят та відзначення Дня села, а нині вони жваво обговорюють новорічні свята. Усім дуже сподобалися виступи місцевих аматорів на сцені клубу в Новорічну ніч, які зайвий раз засвідчили: ніколи не вичерпається криниця народних талантів, якщо долучати до культур-

ного життя, до творчості дітей зі шкільного віку.

Гарно пройшли в селі й щедрування на Святвечір, Маланки та зустріч «старого» Нового року. Своєрідною родзинкою двотижневих розваг і відпочинку став концерт на Водохреще відомого далеко за межами села вокального ансамблю «На струнах душі», в якому взяли участь і юні аматори з танцювальними композиціями.

– Гадаю, ми все зробили, щоб наші люди відпочили й повеселилися, як і годиться це робити на Новий рік, – сказала по телефону художній керівник Володимирівського клубу Світлана Ніколаєнко. – Дякую всім, хто допомагав створювати свято для своїх односельчан.

На знімку: учасниці ансамблю «На струнах душі» та жінки, які прийшли їх привітати з Маланкою.

Лікарів немає, а медзакладів – з надлишком

Головна проблема в медичному обслуговуванні Катеринівської ОТГ полягає в тому, що в місцевих амбулаторіях тривалий час немає лікарів. Аби розібратися в цьому, я звернувся до Валерія Радулова, головного лікаря комунального некомерційного підприємства Кропивницької районної ради «Центр первинної медико-санітарної допомоги Кропивницького району» (саме цьому центру – а не Катеринівській сільській раді, як декому здається, – підпорядковуються медзаклади, які діють на території нашої ОТГ).

Насамперед я поцікавився у Валерія Васильовича, як розуміти таку інформацію, поширену нещодавно в ЗМІ (з посиланням на службу зайнятості): у Кропивницькому районі не вистачає сімейного лікаря. Це при тому, що лише на території Катеринівської ОТГ – дві таких вакансії (у Катеринівській та Володимирівській лікарських амбулаторіях).

Радулов сказав, що Кропивницький район насправді потребує як мінімум п'ятьох сімейних лікарів. Хто ж ввів в оману службу зайнятості і тим самим прикрасив невтішну дійсність? Валерій Васильович припустив: до цього причетний відділ кадрів очолюваного ним центру. Але Валерій Радулов і не покладає великих сподівань на службу зайнятості. За його словами, добрий лікар, щоб знайти роботу, до цієї служби не звертатиметься.

Як розповів Валерій Васильович далі, Ігор Туровський, працюючи в Катеринівській амбулаторії сімейним лікарем, уклав декларації з двома тисячами людей. Після того, як Туровський звільнився з цієї роботи, ті декларації анульовано. Кількасот людей, які проживають на території Катеринівської ОТГ, уклали декларації з лікарями в Кропивницькому, Грузькому. Роботу тих спеціалістів оплачує держава в особі Національної служби здоров'я – виділяє кошти відповідно до кількості декларацій. Ідеться про чималі гроші. Наприклад, Катеринівська амбулаторія, коли там був лікар, щоміся-

ця отримувала від Національної служби здоров'я близько 200 тисяч гривень.

Зі сказаного Радуловим доходу висновок: Катеринівська амбулаторія – в гарному ново-збудованому приміщенні, з новим автомобілем, з житлом для лікаря – своїй функції в повному обсязі тепер не виконує. Фінансується вона в основному з бюджету Катеринівської ОТГ, хоча Катеринівська сільська рада ніякого адміністративного впливу на неї не має.

А чи уклав очолюваний Радуловим центр угоду з Національною службою здоров'я на 2020 рік (на підставі таких угод здійснюється фінансування державою медицини первинної ланки)? Валерій Васильович відповів, що 17 січня угоду укладено. З цього випливає, що протягом двох тижнів Кропивницький район не отримував від Національної служби здоров'я належних йому грошей.

– Вони шукають зачіпки, бо в держави теж не вистачає коштів, – Валерій Радулов повів мову про столичних бюрократів, винних у затримці з укладенням

угоди. На запитання ж, чи може очолюваний ним центр розраховувати на суттєву фінансову підтримку з районного бюджету,

відповів: райрада передбачила дуже скромні видатки на це, близько мільйона гривень (на енергоносії).

Говорили ми й про ФАП в Обознівці. На думку Валерія Васильовича, той заклад не має майбутнього. Так, в обознівській, як раніш казали, кузні здоров'я працює (вже на половину став-

ки) шанована, з величезним досвідом людина, але ж через річку – Катеринівська амбулаторія. Два медзаклади тут – явно забагато. Якщо, звісно, вважати, що їхнє призначення – лікувати хворих, а не забезпечувати роботою медиків. Валерій Радулов саме так і вважає. Але про якісь конкретні заходи, спрямовані на економію коштів (наприклад, про ліквідацію Обознівського ФАПу чи переведення тамтешньої фельдшерки в штат Катеринівської амбулаторії), я від нього не почув.

До того ж, як зауважив Радулов, в існуванні того ФАПу є певний сенс. Мовляв, якщо комусь в Обознівці вночі стане зле, то саме тамтешня фельдшерка прийде на допомогу. Бо працівники Катеринівської амбулаторії мешкають у Катеринівці, а це – далекий світ.

Порушив у розмові з Радуловим я й таке питання. Як відомо, служба екстреної медичної допомоги з позаминулого року просить народ не турбувати її з таких приводів, як висока температура, підвищений тиск чи біль у попереку, та радить звертатися

лявся виїздити за викликом. За словами Валерія Радулова, це – неприпустимо. Обидва автомобілі – в Катеринівській та Володимирівській амбулаторії – використовуються за потребами, запевнив він.

– Призначення санітарного автомобіля – перевезти медичного працівника до хворого. Це – не таксі, – наголосив Радулов. І згадав про селянку (з іншої громади), яка хотіла, аби її на санітарній машині возили на масаж.

Також головний лікар повідомив, що Катеринівська й Володимирівська амбулаторії мають портативні телемедичні комплекси.

– Приїде лікар чи фельдшер до людини, яка скаржиться на здоров'я. Зробить кардіограму, поміряє тиск і таке інше, перешле ці дані по інтернету вузьким спеціалістам, а ті вже видадуть висновок, – розповів Радулов.

Чому ж тривалий час залишаються вакантними посади сімейних лікарів у Катеринівській та Володимирівській амбулаторіях? Невже теперішньому випускникові медичного вишу мало 15 тисяч гривень, які може мати щомісяця, коли укладе з народом необхідну кількість декларацій? Невже нікого не спонушає можливість вирішити нібито актуальне в Україні житлове питання (при Катеринівській амбулаторії є квартира для лікаря)?

Ось що сказав на це Валерій Радулов. Так, багато молоді з дипломами медичних вишів воліє влаштуватися медпредставниками. Це означає працювати на фармацевтичну компанію. Робота – прибутковіша, ніж у сільській амбулаторії. Чимало спеціалістів з тих же міркувань знаходять роботу за кордоном. Село ж лякає молодих фахівців тим, що тут їх турбуватимуть хворі о будь-якій порі і з найменших приводів.

І все-таки Радулов, за його словами, при кожній нагоді пропонує лікарям, які шукають роботу, місце в Катеринівці. Є у нього й сподівання на місцевий філіал ДонМУ, перший випуск в якому – не за горами. До того ж, реформа медицини другої ланки спричинить звільнення багатьох лікарів, а їм же треба буде робота.

Словом, надії на те, що Катеринівська ОТГ в найближчому майбутньому буде з лікарями, майже немає. А жаль.

Віктор КРУПСЬКИЙ

Не помилилася

Не будемо гадати, про що думали молодики із селища Нового, коли напередодні Нового року цупили прикраси з ялинки в центрі Катеринівки. Швидше за все, вони не думали тоді взагалі, інакше б не вляпалися в неприємну історію.

Ось що розповіла «Нашій громаді» Тетяна Гайдачук, охоронець АТ «Кіровоградське рудоправління»:

– Пізно ввечері, коли в Будинку культури відбувалася новорічна дискотека, я вийшла на вулицю й відразу побачила, що з нашої красуні-ялинки зникло чимало іграшок. Подумала: «Ніколи ж раніше такого не траплялося, кому ж це іграшки впали в око?». Бачу, машина стоїть неподалік і хлопці із селища Нового біля неї крутяться.

Не маючи доказів, я все одно припустила, що пограбована ялинка – справа рук цих

молодиків або ж їхніх знайомих. Підійшла й твердо сказала, що відеореєстратор зафіксував, як вони знімали іграшки. Думала, почнуть відмовлятися, аж ні. «Ми зараз розберемося», – відповіли й кудись поїхали. Хвилин за двадцять привезли іграшки, почепили їх на місце. Але то були не всі іграшки, про що я їм і сказала. Вони знову кудись поїхали. Невдовзі повернулися з рештою іграшок. Коли закінчили їх чіпляти, попросили «прийняти в них роботу».

Я й гадки не мала, що так

легко вийду на слід зловмисників. А може, я не тим займаюся? Може, мені в поліцію за-

писатися? Кажуть, там бракує сьогодні кваліфікованих оперативників і слідчих...

Записав
Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Афанасій – хлопчик кмітливий

Безсмертний – означає ім'я Афанасій, воно – давньогрецького походження. Чоловіки з таким іменем нині – рідкість. Але мода на давні імена може виправити таке становище. У Катеринівці уже є свій Афанасій. Він часто гуляє в центрі села. Звісно, з матір'ю. Там з ними й познайомився кореспондент «Нашої громади».

– Це наша третя дитина, – розповіла мати Афанасія, Інна Петрук. – Старші – десятирічний Коля і шестирічна Вероніка. Афанасію – рік і кілька місяців, народився в вересні 2018-го. Який, питаєте, в нього характер? Хлопчик кмітливий. Як йому щось треба, пальцем показує: дайте, мовляв. Іграшки Афанасію не дуже й потрібні – любить гратися каструлями, книжками.

У Катеринівці Інна Петрук з чоловіком і дітьми – люди відносно нові.

– П'ять років тому купили тут квартиру, – повідомила молода жінка. – Раніш мешкали в Кіровограді. У Катеринівці нам подобається. Село – благоустроєне, вулиці освітлюються, а в помешканнях – газ, вода. В якому ще селі таке є?

Віктор ІВАНЕНКО

Наприкінці шістдесятих років захопився спортивним орієнтуванням Василь Майстренко, житель Катеринівки. Упродовж півстоліття він час від часу вирушав на змагання, аби за допомогою компаса і карти якомога швидше пройти трасу через приховані контрольні пункти на незнайомій місцевості, часто – зі складним рельєфом. Що характерно, професійна діяльність Майстренка завжди була далекою від спорту: то він – електрик на м'ясокомбінаті, то – водій БелАЗа на каролінових копальнях, навіть на БАМі йому довелося покрутити кермо.

«Я в лісі – як риба у воді»

За словами Василя Васильовича, ще в дитинстві він відчув потяг до мап, до географії:

– Мене цікавили гірські хребти, зокрема в Забайкаллі. І не думав, що дорослим вирушу туди заробити грошей.

У дитинстві він здобув і перші навички орієнтування на незнайомій місцевості. Учень міської школи, Василь не одні канікули провів в Аврамівці Кіровоградського району, в діда й баби.

– А там же – ліс! – пригадав Майстренко. – Ми, хлопці, гуляли в лісі. Мені це подобалося. Я в лісі – як риба у воді. Ми знаходили там патрони з війни. Якось потрапили на похідну друкарню, радянську. Металевими шрифтами друкували листи один одному.

У середніх класах школи Василь тяжко травмувався, і це навіть спонукало його потім до спорту. Ось що він розповів про ті події:

– Це було в Кіровограді. Ми утрюх стояли біля котлована, дивилися вниз. Ззаду підкрався першокласник і штовхнув мене. Я упав, злавав ногу. Та так, що вона вдвоє склалася. Хлопці витягли мене на зупинку, викликали «швидку». Біль був такий сильний, що мені морфії кололи. У лікарні лежав з підвешеною ногою. Багато читав. Нарешті мене виписали. Лікарі запевнили: з часом виходишся...

– У школі мені подобалися українська література, німецька мова, – продовжив Майстренко. – Німецькі газети без словника читав. Та ніхто не направив мене в цьому напрямку. Мені думалося, що чоловік має володіти технічною спеціальністю. Пішов у ПТУ вчитися на електрика. Займався в училищі й фізкультурою. Побачивши, що сільські хлопці краще від мене бігають, вирішив підтягнутися до їхнього рівня. Тренувався, тренувався...

На перших змаганнях заблудилися

Після ПТУ Василь влаштувався на кіровоградському м'ясокомбінаті електриком.

– Там спортивному дозвіллю працівників велика увага приділялася, – пам'ятає він. – Якось мене запитали, чи можу бігати. Я сказав: так. Мене й відправили на нічні змагання зі спортивного орієнтування, які проводилися під Знамянкою. Я тоді й правил ще не знав. Наша команда заблудилася. Протинялися влісі до трьох ночі, а потім організатори почали сигнали-

ти з ракетниць, так ми й вибралися з лісу. Словом, провал. І мене честолюбство взяло: як же це так, що зганьбилися?

Як розповів Василь Васильович далі, невдовзі після того йому трапився посібник зі спортивного орієнтування. З нього він, електрик м'ясокомбінату, й почерпнув теоретичні основи цього спорту. Наприкінці 1960-х йому запропонували виступати за товариство «Спартак», і він успішно

мав добру фізичну форму («На лижах в Аврамівку з міста ходив»), а добра пам'ять у нього, яка теж важлива у цьому спорті, – від природи («Карту «фотографую» чотирма поглядами»).

– У спортивному орієнтуванні важливо не втратити контроль над своїм місцезнаходженням, – зауважив. – Якщо висловитися образно, ноги не повинні випереджати голову. Якось на змаганнях я

шою швидкістю.

Іноді йому на шляху траплялися дикі кабани, кози. А пробиратися крізь лісові хащі – для нього звичайна справа.

Одного разу м'ясокомбінатівське начальство не пустило Майстренка на змагання.

– Це було 1972 року, – пригадав. – У Луганську проводилася першість країни. Почувши, що мене не відпускають, я по-

«В спортивному орієнтуванні головне – щоб ноги не випередили голову»

пройшов дистанцію на змаганнях в Капітанівці Новомиргородського району. Потім були ще турніри. Якось взяв «срібло» в обласних змаганнях. А потім і шосте місце у всеукраїнських змаганнях у Сумах виборов.

За словами Майстренка, у ті роки він

не дотримавши цього правила, збився з траси.

На запитання про те, з якою швидкістю пересуваються учасники змагань, Майстренко відповів так:

– Пройти кілометр за десять хвилин – це добре. Бувало, й рухався з удвічі біль-

ше, ніж зазвичай. І поїхав у Луганськ. Коли повернувся, начальник мені запропонував залишатися. Мовляв, погарячкували обоє. Та я не залишився. І влаштувався в автобусному парку.

У тайгу їх закинули вертольотом. Вибралися звідти пішки

У сімдесятих роках Майстренко працював водієм БелАЗа на Катеринівському руднику. Коли заробітки впали з 250 карбованців до 60 («Хіба це гроші для мужика?»), подався в Бурятію, будувати БАМ.

– Потрапив у селище в тайзі, – пригадав. – Мешкали в бараках. Адреса – проспект Першопрохідців. Ми його називали «проспектом Первопроходимцев».

Якось там Василеві знадобилися навички з орієнтування.

– У 1979 році нас, 25 чоловік, закинули вертольотом в тайгу гасити пожежу, – розповів. – Горів торф. Лопати, які нам видали, виявилися бракованими, одразу поламалися. В повітрі – туман, смог. Нічого не видно. Вертольоту приземлитися не можна. У нас же – ні компаса, ні карти. Тільки рація. Нам кажуть по радіо: рухайтесь на південь. І ми вийшли.

За словами Василя Майстренка, прогулянки в тайзі були для нього звичною справою. Наприклад, до річки ходив рибки піймати. Іноді збивався з правильного напрямку, та ніколи у відчай не впадав і щоразу самотужки вибирався з тайги.

Заробляв чоловік на БАМі щомісяця 800 – 900 карбованців. Вісім років працював там. Повернувшись у Катеринівку, одразу ж купив легковика. Потім трудився на асфальтному заводі. Коли сталася аварія на ЧАЕС, возив щебінь на майданчик на Київщині, той матеріал призначався для ліквідації наслідків катастрофи.

– Після тих поїздок мене болячки й обсіли, – зізнається Майстренко. Тривалий час йому було не до спортивного орієнтування. А у 2000 році він знову повернувся в цей спорт.

– Ветерани мене радо прийняли, – каже. – До позаминулого року я брав участь у змаганнях, в тому числі всеукраїнських. Звісно, у своїй віковій групі. Зацікавив орієнтуванням внука Володю, він з десяти років, поки й не виріс, займався цим спортом.

Віктор КРУПСЬКИЙ

ЧУДОДІЙНА СИЛА ХРЕЩЕНСЬКОЇ ВОДИ

Велике свято – Хрещення Господнє – відзначили минулої неділі православні.

Про його походження знаємо з Євангелій. Згідно з ними, після посту і мандрів в пустелі пророк Іоанн Предтеча прийшов до річки Йордан, в якій іудей традиційно здійснювали релігійні обмивання. Предтеча говорив народу про покаєння і хрещення на відпущення гріхів. Люди вірили йому, багато хто хрестився в Йордані. Якось до річки прийшов тридцятирічний Ісус Христос, аби попросити хрещення. Під час хрещення Дух Святий зійшов на Ісуса у вигляді голуба, і з неба почувся голос: «Ти Син Мій Улюблений, що Я вподобав!» (Лк. 3: 21-22).

Про надзвичайні властивості води, набраної в день Хрещен-

ня, розповів Іоанн Златоуст: «Відбувається явне знамення: ця вода в суті своїй не псується з часом, але, почерпнута сьогодні, вона цілий рік, а часто два і три роки, залишається неушкодженою і свіжою».

Вірючи в силу хрещенської води, бажаючи зміцнитися духовно і тілесно, православні зранку на Водохреще масово вирушають у храми. Наприклад, у святкуванні Хрещення Господнього в Олексіївці традиційно беруть участь не тільки місцеві жителі, а й гості з обласного центру та сусідніх сіл.

Нинішнього року приїздили навіть з Мартоноші Новомиргородського району. Люди, які вперше бачили новозбудовану церкву в Олексіївці, щиро раділи за це село. Після літургії в Свя-

то-Михайлівському храмі народ вирушив хресним ходом до ставка, де священник освятив його води. Пролунала молитва. Охочі занурилися в освячену воду, учасники церковного хору співали колядки. Про частування усіх кашею та глінтвейном подбало ПрАТ «Олексіївське». З ініціативи депутатів Катеринівської сільської ради від Олексіївки та виконуючої обов'язки старости Любові Стогнеєвої було організовано збір пожертв на лікування місцевої школярки.

У Володимирівці того ж дня після богослужіння в церкві відбулося театралізоване дійство в клубі, присвячене Водохрещі. У дійстві взяли участь і дорослі, й діти. Звісно ж, виступила й вокальна група «На струнах душі».

«Не знаю, що й робила б, якби не велосипед»

— Чули, що Ніна звільняється з пошти? Напишіть про неї, — дала мені настанову одна катеринівська пенсіонерка. І хоча про листоношу Ніну Пасічник «Наша громада» уже розповідала, охоче зустрівся з нею ще раз.

— Чому вирішили звільнитися? — запитав. — Рік тому ж казали мені, що не можете без роботи, що трьох вихідних вам забагато.

— Уже боюся, що помилюсь, роздаючи гроші, — пояснила Ніна Геннадіївна. — Перед Новим роком як роздавала пенсію, наперезживалася. Гроші великі — сто тридцять тисяч.

— Мабуть, траплялися випадки, коли ви помилялися, — припустився.

— За двадцять два роки всякого бувало, — підтвердила співрозмовниця. — Якось двом пенсіонеркам видала вдвічі більше, ніж треба, бо переплутала купюри. Одна, ви-

явивши зайве, зателефонувала мені і віддала. А інша відмовилася.

Далі я поцікавився, чи багато людей нині передплачує газети, чи

примушує начальство листонош продавати пральні засоби, крупи, консерви. Ніна Геннадіївна відповіла, що торік на її території — це вулиця Польова в Обознівці і вся Катеринівка — виписували 150 газет. Продажем прального порошку та інших пром- і продтоварів вона останнім часом не займалася, бо пенсіонери воліють купувати все це в магазинах.

— Та й тягати ті товари важко, — зауважила жінка. — Попробуй обійти всі вулиці. Не знаю, що й робила б, якби не велосипед. Я ним і зимою їжджу, коли снігу немає.

Розповіла Ніна Пасічник й про таке поширене на селі явище: люди неплатять чималі гроші за різний непотріб, який їм присилають поштою столичні фірми, обіцяючи шалені виграші.

— Один чоловік, уже покійний, багатенько накупив був! І нічого не виграв. Якось відкрив посилку при-

мені. А там — алюмінієві ложки. Я казала йому, що це обман. Та хто мене слухав! — пригадала Ніна Геннадіївна.

— А не боялися розносити пенсії в дев'яності роки — на початку двотисячних, коли в країні часто траплялися напади на листонош? — запитався.

— Боялася й до цього часу, — зізналася жінка. — Хіба не чули, що перед Новим роком у Вінницькій області на поштарку напав якийсь з бейсбольною биткою, ударив по голові й сумку з грішми відібрав?

За словами Ніни Пасічник, перед тим, як подати заяву про звільнення, вона підшукала кандидатуру на посаду листоноші.

— Ніхто не хотів влаштуватися, а Наташа Ткаченко погодилася. Вона теж пенсіонерка, живе в Обознівці.

Віктор КРУПСЬКИЙ

Майже не змінилися

Все-таки не дарма Кузьма радив переглядати старі фотографії! У них — стільки інформації!

Глянеш на себе в футболці з, як тепер уже розумієш, ідіотським написом «BOSS» на всі груди — і згадаєш чудову епоху, коли ця ганчірка коштувала зарплату службовця (дорожнеча не зупиняла народ, усі ходили як не в «Boss», то в

«Gucci» — зрозуміло, підроблених). Зачіски минулого — окрема тема. Теперішній молоді їх не оцінити. Не в курсі молоді і про те, що за собів, з допомогою яких ця краса створювалася, було небагато. Так, чи не єдиним пристойним шампунем в нашій країні на початку 1990-х був «Wash & Go», широко

рекламований по ТБ британським перукарем Відалом Сассуном (це про нього співали «Брати Гадюкіни»): «Телевізор весь день горить, / Якийсь Сассун говорив: вош енд гоу, / «Снікерс», «Баунті», «Стіморол» / «Карпати» програли футбол»).

Про макіяж не буду — нехай жінки самі згадують, чим користувалися. Зазначу лише, що стандарт брів за останніх тридцять років зазнав серйозних реформ.

В іншому ж ми, хочеться вірити, майже не змінилися. Здається, саме це мали на увазі представниці прекрасної половини нашої громади, відгукнувшись на заклик

жительки Володимирівки Світлани Ніколаєнко продемонструвати себе в фейсбуці в, так би мовити, минулому часі. За словами Світлани Ніколаєнко, до цього її залучила інша користувачка соцмережі, яка опублікувала своє давнє фото з написом «Виклик прийнято». Правила такі: лайкнув під чужим зображенням — опублікуй, будь ласка, своє фото з минулого і підпиши його так само.

Віктор ІВАНЕНКО

Ваше здоров'я

Господарське мило допоможе зняти набряк

➢ Господарське мило — прекрасний засіб для зняття набряку. Для цього достатньо розвести мило у воді і натерти отриманим розчином забій. Повторяти процедуру необхідно кілька разів.

➢ Якщо змастити господарським милом дрібні подряпини, порізи і ранки, то можна значно знизити ризик інфекції і прискорити загоєння.

➢ Мозолі та тріщини на ногах зійдуть, якщо кілька днів поспіль робити ванночки для ніг з 2 літрів води, 1 ч. л. соди і 1 ст. л. тертого господарського мила.

➢ Господарське мило послужить дезінфікуючим засобом для предметів особистої гігієни (гребінців, мочалок, зубних щіток). З вечора їх потрібно намилити, а вранці ретельно промити. Рекомендується проводити таку процедуру хоча б раз у три місяці.

➢ Якщо утворився набряк треба накласти суміш з узятих в рівних частинах господарського мила, цибулі і цукру (цибулю і мило натерти на крупній тертці).

Робити це краще на ніч, зафіксувавши компрес пов'язкою. До ранку, рана стане чистою.

Курячі яйця

Зберігати в холодильнику, перед вживанням — мити

Курячі яйця вважаються ідеальним продуктом для людини. У них міститься легко засвоюваний білок, а також маса вітамінів і мікроелементів. Але як навчитися розбиратися в яйцях і вибирати ті, які принесуть максимум користі і ніякої шкоди?

Купуючи яйця в магазині, в першу чергу слід звертати увагу на термін придатності і їх цілісність. Підбиті яйця брати не варто, через тріщини в них потрапляють бактерії, а значить яйця починають псуватися завчасно.

Зберігати яйця потрібно в холодильнику окремо від інших продуктів, а безпосередньо перед вживанням їх краще

помити, щоб виключити потраплення шкідливих мікроорганізмів, а саме сальмонел, зі шкаралупи в яєчню.

Швидко перевірити яйце на свіжість можна, якщо злегка його потрясти і прислухатися. У несвіжому яйці жовток «стукатиме» в шкаралупу.

Тотцепо вдома

Реберця, запечені в духовці

Ребра свиначі — 2-2,5 кг, соус барбекю, сіль, перець, коріандр, паприка, рослинна олія. Для глазури: кетчуп — 5 ст. л., мед — 2 ст. л., лимонний сік — 1,5 ст. л., гострий соус чили з часником — 1/4 ч. л.

Реберця добре промити, очистити від зайвих плівочок, просушити паперовим рушником. Ребра добре посолити, поперчити, посипати коріандром, добре все втерти. Далі змащуємо реберця соусом барбекю. Зверху присипаючи паприкою. Все те ж саме повторюємо з іншого боку. Форму змащуємо олією. Підготовлені ребра перекладаємо у форму, даємо трохи паприки, накриваємо плівкою і ставимо в холодильник на 2 год. Добре промариновані реберця відправляємо запікатися в духовку при 180°C

50 хв. Тим часом готуємо кисло-солодку глазур. У мисці перемішуємо кетчуп, мед, лимонний сік і гострий соус чили з часником. Через 50 хвилин реберця дістаємо з духовки, промазуємо їх глазурю, і відправляємо знову в духовку ще на 25 хв. при температурі 165–170 градусів.

Картопля в мундирі, запечена в духовці

10 картоплін, 100 мл оливкової олії, сіль, подрібнений чебрець і чорний мелений перець за смаком.

Нечищену картоплю ретельно помити жорсткою губкою і проколоти виделкою в 2–3 місцях. Олію, сіль і спеції змішати. Бульби полити олією зі спеціями і залишити на 20 хв. Духовку розігріти до 200°C. Картоплю викласти на деко і запікати приблизно 35 хв. (до появи рум'яної скоринки).

Морквяний салат з часником

360 г свіжої моркви, 220 г напівтвердого або твердого сиру, зубчик часнику, 130 г легкого майонезу.

Моркву помити, почистити і натерти на крупній тертці. Підготовлений овоч від-

разу перекладається по містку салатницю. Часник пропустити через часничницю. Часник з'єднати з дрібно натертим твердим сиром. Заправити салат зі свіжої моркви легким майонезом.

Кекс

220 г кисломолочного сиру, 100 мл сметани (15%), 180 г цукру, 2 яйця, ванілін, 30 мл розтопленого вершкового масла, 5 г розпушувача, 160 г борошна.

Сир пропустити через сито, змішати з маслом. Влити в нього заздалегідь збиту суміш з цукру, сметани та яєць, перемішати. Потім в тісто додати ванілін, розпушувач і борошно. Розмішати до зникнення грудочок. Тісто перемістити в змащену маслом форму для кексу (металева або силіконова) і випікати 30 хв. або трохи більше при 180–200°C. За бажанням в кекс можна додати родзинки, цукати або цедру цитрусових.